

ЛЕСЪ

Мраченъ листопадъ, безутешенъ плачъ въ злокобната самота на гората, дъждъ отъ помрачени и мъртви златá безъ блъсъкъ и безъ тежестъ, пада погребално бавно, тихъ и глухъ, съ безумна надежда да покрие цѣлата вселена. Лесъ отъ стари колони, черни като годинитѣ, и единъ небосводъ безъ слънце и безъ мракове. Въпрѣки тишината, нѣкой дълбоко подъ земята, напрегнатъ, яростенъ, оглушалъ, бие тревога.

Кой е тамъ, подъ съдраната и стара мрежа на изгнилитѣ корени — сгърчена, измжчена, тежка — о, рибарю на часоветѣ, о, глуха Скръбъ, майка на дълбокитѣ уединения, гдето се мре безъ викъ?

Чернитѣ клони пипатъ пустотата съ безчувствени и безмълвни пръсти. Вѣтроветѣ отдавна сж заспали. Цѣлата атмосфера е набраздена отъ гласове, отдавна погребани въ безкрайността. Далечъ, отъ небосклона се повдигатъ мрачнитѣ планини сякашъ гърбове, глави, кореми на огромни умни същества, и гледатъ тжжни, съ примрежени очи презъ тѣснитѣ и дълги прозорци на гората.

Между стѣблата, върху легла отъ прѣстъ, гнили листа и сухи клони странни същества сж насѣдали